

VERRADERLIJKE vrede

Vrede, het klinkt geruststellend. Maar wanneer een oorlog is beëindigd, blijven mensen achter in een land dat vol ligt met landmijnen, resten van clusterbommen en andere onontpofte explosieven. Unicef bracht de gevolgen in kaart. →

Foto: Unicef/M. Bagdadyev

Nickola: 'Ik zag iets moois blinken en dacht dat het speelgoed was. Toen ik het tegen de trap gooide ging het mis.'

Het zijn vaak de arme gebieden in de wereld waar achtergebleven explosieven niet worden opgeruimd. En juist in arme regio's als Zuidoost-Azië, Afghanistan en Sudan zijn mensen voor voedsel afhankelijk van kleinschalige landbouw.

V

‘Vlakbij ons huis zag ik iets moois blinken tussen het afval. Ik was drie en dacht dat het speelgoed was,’ vertelt de 17-jarige Nickola Kokorus, uit Bosnië-Herzegovina. ‘Ik gooide het tegen de trap van het huis en er kwamen prachtige vonken vanaf. Toen ging het mis. Mijn speelgoed bleek een mijnontsteker te zijn en explodeerde. Ik verloor direct drie vingers van mijn rechterhand, de andere twee waren zwaar verbrand. In het ziekenhuis bleek mijn hand zo beschadigd, dat de dokter hem moest amputeren. Ik ben de hand verloren waarmee ik mijn vader zou helpen op de boerderij, net zoals hij mijn grootvader heeft geholpen.’

Nickola had het als kind moeilijk met zijn handicap. ‘Ik schaamde me en werd gepest. Tegenwoordig accepteren mensen mij zoals ik ben. Ik ben goed in voetbal en zit op school. Later wil ik automonteur worden. Hoe mijn leven zou zijn geweest als ik nooit het explosief had aangeraakt, weet ik niet. Vast makkelijker, voor mij én mijn ouders. We hebben geen ziektekostenverzekering die een prothese vergoedt, daarom doe ik het al een paar jaar zonder. De oude past al lang niet meer. Mijn vader kan ik nog steeds niet helpen maar gelukkig kan ik wel iets doen, bijvoorbeeld hout sprokkelen in het bos.’

Nickola is slechts een van de vele kinderen die bloot staan aan oorlogsgeweld of de gevolgen daarvan. Naar schatting worden anderhalf miljard kinderen in 42 landen direct en indirect getroffen door gewelddadige conflicten.

Daarnaast zorgen onontpofte landmijnen en clusterbommen jaarlijks voor 15.000 tot 20.000 doden en gewonden. In 98 procent van de gevallen gaat het om burgers, een kwart hiervan is kind. Wereldwijd zijn er zo’n 350.000 tot 400.000 slachtoffers die wel overleven maar vaak ernstig verminkt zijn door de verraderlijke wapens.

Explosieve akkers

Als een land vol achtergebleven mijnen en clusterbommen ligt, zorgt dat niet alleen voor ernstige en dodelijke ongelukken. De onontpofte explosieven in de grond veroorzaken ook sociaaleconomische problemen: ze beïnvloeden elke dag het leven van een kind, een gezin, een gemeenschap. De wapens hebben gevolgen op allerlei terreinen, bijvoorbeeld voor de gezondheidszorg, de landbouw en voedselvoorziening, voor de infrastructuur en het onderwijs.

Hagelstenen zo groot als walnoten lieten veel onontpofte clusterbommen in het zuiden van Libanon alsnog exploderen. Dat meldde het nationale staatspersbureau van het land op 20 november 2007. Ruim een jaar na het conflict tussen Israël en de Hezbollah in de zomer van 2006, zijn er volgens de Verenigde Naties zeker nog een miljoen onontpofte exemplaren achtergebleven. In het land dat al bijna drie decennia wordt geteisterd door steeds weer opblaaierende (interne) conflicten, is maar liefst 36 procent van de landbouwgrond vervuild met onontpofte explosieven.

Geweld zorgt er vaak voor dat landbouwactiviteiten stil liggen. Zo konden Libanese boeren in 2006 gewassen als tabak, graan, fruit en olijven niet veilig oogsten. Zelfs toen het conflict na de zomer was beëindigd, gingen alsnog de wintergewassen verloren. Het was te gevaarlijk om het met clustermunitie vervuilde land om te ploegen en granen en groentes te →

De taak van Unicef

De aanwezigheid van mijnen en clustermunitie gaat tegen bijna ieder artikel van het Verdrag voor de Rechten van het Kind in. Eén van Unicef’s prioriteiten is dan ook: werken aan een wereld vrij van explosieven. Omdat Unicef dit zo belangrijk vindt, is een speciaal rapport ‘Altijd bang’ uitgebracht dat de vernietigende kracht hiervan beschrijft. Unicef streeft naar een wereld waarin kinderen niet meer bang hoeven te zijn. Een wereld waarin kinderen zich in veiligheid kunnen ontwikkelen en waarin slachtoffers van explosieven volwaardig kunnen integreren in de samenleving. Tevens houdt Unicef zich bezig met:

- **verminderen van humanitaire risico’s die verbonden zijn aan mijnen en clusterbommen. Zij zet zich hiervoor in samen met de VN en nationale overheden.**
- **het actief lobbyen voor overeenkomsten tegen gebruik en productie van landmijnen, explosieve oorlogsresten en wapens die geen onderscheid maken tussen militairen en burgers;**
- **beschermen van de rechten van overlevenden en hun kinderen;**
- **het verschaffen van protheses en aanbieden van psychologische hulp, mijnen-voorlichting en steun bij re-integratie aan kinderen die geraakt zijn door explosieven.**

Bommen uit de Eerste Wereldoorlog

Ook dichtbij huis veroorzaakt achtergebleven oorlogstuig nog regelmatig leed. En de gruwelijke ongelukken zijn niet alleen het gevolg van actuele conflicten. Want dat deze wapens een lang leven hebben, bewijzen de ongelukken die jaarlijks in België voorkomen. Eind oktober 2007 overleed nog een 58-jarige boer in Loker, West-Vlaanderen. Hij kwam om het leven toen hij met zijn riek een explosief uit de Eerste Wereldoorlog raakte, dat vervolgens ontplofte. 'Ieder jaar worden er nog zo'n 250 tot 350 ton explosieven uit de Eerste en Tweede Wereldoorlog geborgen,' vertelt een medewerker van het Belgische explosievendorbedrijf ADEDE.

In het onderzoeksrapport **Altijd bang** van Unicef Nederland staat het effect van explosieven op het leven van kinderen uitgebreid beschreven. Unicef overhandigde het rapport aan de Nederlandse regering met een oproep mijnen en clustermunities volledig uit te bannen. Het rapport is via de site www.unicef.nl gratis te downloaden.

→ zaaien. Dit soort problemen raken niet alleen de lokale boerengezinnen en hun kinderen, ze hebben invloed op hele gemeenschappen en op de voedselvoorziening in een veel groter gebied.

Giftige stoffen

Het zijn vaak de arme gebieden in de wereld waar achtergebleven explosieven niet worden opgeruimd. En juist in arme regio's als Zuidoost-Azië, Afghanistan en Sudan zijn mensen voor voedsel afhankelijk van kleinschalige landbouw. Of zoals in Tsjaad, waar het leven van de jonge Mahamat Issa op een dag in augustus totaal veranderde. Met hun vijf kamelen en de dadeloogst waren hij, zijn moeder en zijn zus op weg naar de markt in Faya. Plotseling stapte een van de kamelen op een mijn. Voor zijn ogen verloor Mahamat zijn moeder, zus en de kamelen. Natuurlijk ging ook de oogst grotendeels verloren. Zelf raakte hij zo zwaargewond aan zijn rechterbeen, dat hij niet weet of hij ooit weer zal kunnen lopen. Laat staan dadels telen.

De achtergebleven explosieven schaden ook het milieu. Bij ontploffing van clustermunities in Sri Lanka komt bijvoorbeeld het extreem giftige fosfor vrij. Dit vervuult de grond en het (drink)water. Bovendien veroorzaakt de langdurige aanwezigheid van de zware metalen op den duur vervuiling van landbouwgrond, grondwater en uiteindelijk de gewassen. Wereldwijd bedreigt deze vervuiling de voedselzekerheid en de gezondheid van miljoenen mensen.

Medische kosten

Ondanks de gevaren bewerken kleine boeren en hun familie toch vaak hun land. Ze moeten wel, willen ze kunnen overleven. 'Na de ontploffing zag ik alleen maar rook. Ik lag op de grond en begreep niet wat er was gebeurd. Tot ik op wilde staan en merkte dat ik helemaal onder het bloed zat,' vertelt Lay Sokhum uit Cambodja. Als 12-jarige jongen stapte hij op een mijn, die verborgen lag op een akker van zijn vader. Twee jaar later heeft hij dankzij twee beenprothesen weer leren lopen en fietsen. Cambodja is nog steeds een van de meest met mijnen vervuilde landen ter wereld.

In dit soort (voormalige) conflictgebieden groeien veel kinderen op in gezinnen met een karig inkomen. Er is amper werkgelegenheid en de vervuilde landbouwgrond is slecht te bewerken. Wanneer een kind of ouder dan ook nog eens gewond raakt, is het voor een gezin zwaar om het hoofd boven water te houden. Zeker als in een land een goed ziektekostenstelsel ontbreekt. Door gebrek aan inkomen en stijgende kosten, is verkoop van bezittingen als land en vee vaak de enige oplossing. Maar zo'n oplossing dekt meestal niet de medische kosten op lange termijn.

Het noodlot

In de armste gebieden is er daarnaast zelden specialistische medische hulp aanwezig en moet het slachtoffer ver van huis worden behandeld, wat extra reis- en verblijfskosten veroorzaakt. Daar komt bij dat medische kosten voor kindslachtoffers vaak hoger liggen dan voor volwassenen. 'Arm- of beenprotheses voor kinderen gaan beperkt mee, omdat kinderen nog groeien. Als ze dan geen nieuwe prothese krijgen, wordt hun bewegingsvrijheid beperkt,' vertelt Unicef-medewerkster Paula Claycomb.

Lay: 'Na de ontploffing zag ik alleen maar rook. Ik begreep niet wat er was gebeurd, tot ik wilde opstaan.'

Het staakt-het-vuren zorgde voor relatieve rust in het zuiden van Libanon, maar achtergebleven explosieven veroorzaken nog veel ellende.

Foto: Unicef/K. Brooks

Wanneer een vader wegvalt, is de kans groot dat een gezin in extreme armoede vervalt. Dit geldt ook voor de Iraakse Nada en haar familie.

Veel Iraakse gezinnen ontvluchten de gevaarlijke en armoedige leefomstandigheden en verblijven in buurland Syrië. Omdat hun ouders daar niet mogen werken, zijn het de kinderen die voor een inkomen moeten zorgen.

→ Ook Ahmed Mansour uit Qabrikha, Libanon, werd geconfronteerd met de kostbare zorg voor zijn kinderen. Het staakt-het-vuren zorgde voor relatieve rust in het zuiden van het land en Mansour had zijn winkel weer geopend. Het normale leven kwam op gang. Tot, op de vroege ochtend van 7 september 2006, zijn twee zoons op weg naar de winkel met hun motor op munitie uit een clusterbom reden. Gewond moesten zij naar het ziekenhuis. 'Een week nadat de winkel open was, moest ik hem weer sluiten. De jongens kunnen er niet werken en ik moet bij ze zijn in het ziekenhuis. Juist nu ik meer geld dan ooit nodig heb om voor hen te zorgen, blijft de winkel gesloten. Ik heb geen idee hoe we dit overleven.'

Kinderarbeid

De meeste slachtoffers zijn de traditionele kostwinners van het gezin, namelijk vaders en oudere zonen. Wanneer zij overlijden of zo gehandicapt raken dat ze niet meer kunnen werken, krijgen moeders en kinderen die taak. Maar die verantwoordelijkheid is te zwaar voor een kind, dat naar school hoort te gaan en hoort te spelen. Wanneer een vader wegvalt, is de kans ook groot dat het gezin in extreme armoede vervalt. Vaak hebben kinderen daardoor minder te eten en zijn ze kwetsbaarder voor ziekten. Sinds de dood van haar vader is het inkomen van de twaalfjarige Nada Farhan en haar familie erg instabiel. Ze woonde met haar moeder, broertje en een neef en nicht in een arme buurt van Bagdad. Door het aanhoudende geweld in Irak is er soms onvoldoende voedsel. Veel Iraakse gezinnen ontvluchten daarom de gevaarlijke en armoedige leefomstandigheden en verblijven in buurland Syrië. Omdat hun ouders daar niet mogen werken, krijgen kinderen die verantwoordelijkheid. Zij wassen auto's, poetsen schoenen of verkopen spullen op straat.

Kinderarbeid levert weinig geld op en biedt al helemaal geen toekomstperspectief. Zo lang ze werken, kunnen ze niet naar school om zich verder te ontwikkelen.

Ban de bommen

Een normaal leven leiden na een ongeluk met een explosief is nauwelijks mogelijk. Het leven van betrokken families en gemeenschappen wordt hierdoor beïnvloed. De kindschtoffers draaien moeilijk mee in de maatschappij, worden gepest, missen school; velen moeten voor het inkomen zorgen wanneer hun ouders slachtoffer zijn geworden. Een last die een kind niet zou moeten dragen. De aanwezigheid van onontplofte munitie zorgt voor een negatieve spiraal van angst, armoede en onbenutte ontwikkelingskansen voor kind, gezin en land. Alleen een complete ban op de productie en gebruik van mijnen en clusterbommen kan deze negatieve spiraal doorbreken. ■

Tekst: Sietske Arkenau

'Alles om me heen leek bevroren'

Foto: Unicef/M. v.d. Velden

Mijnen in kaart brengen, voorlichting geven over omgaan met explosieven, slachtoffers weer op weg helpen. Unicef-medewerkster Sharon Ball (36) zet zich er voor in.

'Ik werkte in Angola toen daar in 2002 de burgeroorlog eindigde. Het land was totaal in verwarring. Tegelijkertijd was iedereen blij dat de rust eindelijk terugkeerde. Mijn werk bestond uit voorlichting geven over mijnen. In de overgangsfase van oorlog naar vrede maakte ik de stap naar Unicef. Er lag veel werk voor ons, want het land lag bezaaid met explosief oorlogsmateriaal en was totaal verwoest: infrastructuur was verdwenen, ziekenhuizen en scholen vernietigd, schoon drinkwater ontbrak, inwoners waren gevlucht of leefden in kampen of steden.'

Mijnplattegrond

'Het grote gevaar na een oorlog is dat iedereen zo snel mogelijk naar huis wil. Mensen wijken van gebaande paden af en raken daardoor sneller gewond. Daarom is mijnvoorlichting zo belangrijk. Ik heb contact met overheden, ambassades en militairen om informatie uit te wisselen. In overleg met voormalige strijdende partijen maken we bijvoorbeeld plattegronden waarop mijnen worden aangegeven. Ook trek ik het land in en praat met burgers. Zo leer ik wat er leeft en toon ik betrokkenheid. Tegelijkertijd zie ik wat slachtoffers en hun familieleden nodig hebben. →

‘Het enige wat ik kon doen was hem in mijn auto leggen en naar het ziekenhuis brengen – ik voelde me schuldig!’

Zo bepalen we welke projecten nodig zijn en welke wij kunnen steunen. Projecten die bijvoorbeeld slachtoffers psychosociale hulp bieden, of gewonden van protheses voorzien.’

Taxichauffeurs helpen mee

In Angola hielden we een grootscheepse voorlichtingscampagne “We stay on the right path” om mensen bewust te maken van het gevaar als zij van de gebaande paden zouden afwijken. Informele voorlichting was hierbij de meest effectieve manier. In voorlichtingsprojecten leerden bijvoorbeeld taxichauffeurs en agenten over de problemen. Zij verspreidden de informatie op hun beurt weer aan collega’s. Ook werd er informatie verspreid via kerken en toegangswegen van plaatsen.

In Colombia, waar ik nu al een tijdlang werk, gebruiken illegale groeperingen sinds de jaren negentig mijnen. De bevolking zit klem tussen de strijdende partijen en durft daarom niet altijd mee te werken aan het lokaliseren van mijnen. Ook de voorlichting is nog niet zo stevig verankerd, want het probleem is hier vrij nieuw.

Mijn werk in conflictgebieden vind ik stimulerend, geen dag is hetzelfde. Ook de weerbaarheid van de mensen werkt inspirerend. En daarnaast is het natuurlijk bijzonder mensen te helpen. Mensen die zelf geen uitweg meer zien. Ik denk dat je als VN-organisatie hen een steuntje in de rug geeft, het biedt vertrouwen. Zij weten dat Unicef blijft, dat de hulp echt is. Toch blijft het soms lastig het vertrouwen te krijgen, na jaren oorlog heerst er teleurstelling en wantrouwen. Dat vertrouwen krijg je alleen als je nauw met mensen zelf samenwerkt.’

Zwaargewond

‘Natuurlijk kom ik ook vaak in aanraking met kindslachtoffers. Hun moed en veerkracht is indrukwekkend. Zij weten zich zo goed aan te passen nadat zij gewond zijn geraakt. Vaak heb ik me afgevraagd of ik ook die kracht zou hebben. Soms is het werk emotioneel toch zwaar. Toen ik nog in Angola werkte, kreeg ik te maken met een vijftienjarige jongen. Hij was op een mijn gestapt, toen hij een kortere route naar huis nam. Twee soldaten vonden hem maar hadden geen

Unicef-medewerkster Sharon Ball (rechts) aan het werk in Colombia: ‘Vertrouwen krijg je alleen als je nauw met de mensen samenwerkt.’

vervoer. Mijn organisatie werd opgeroepen en ik was als enige in de buurt.

Maar met mijn basiskennis EHBO kon ik niets doen met wat ik aantrof. De jongen was zwaargewond, de mijn had zijn been afgerukt. Het enige wat ik kon doen, was samen met de soldaten de jongen in mijn auto leggen en naar het ziekenhuis brengen. Alles om me heen leek bevroren, de enige werkelijkheid leek de jongen te zijn. Ik walgde van mijn onvermogen. Ik voelde me schuldig! Terwijl ik écht niets kon doen, behalve hem vervoeren.’

Persoonlijke aandacht

‘Werk en privé lopen in mijn leven door elkaar. Wanneer je vaak te maken hebt met slachtoffers, worden contacten soms persoonlijker. Zoals met Claudia, een Colombiaans meisje. Zij verloor haar vader bij een mijnongeluk. Haar moeder vroeg mij peetmoeder te worden, bijzonder toch? Kinderen bellen me ook vaak als zij bijvoorbeeld een goed cijfer halen. Ik geef veel complimenten, iets wat ze thuis misschien minder krijgen, maar wat wel stimuleert. Erkenning is voor iedereen belangrijk. Het is voor mij een triomf te zien wat getroffen kinderen nog kunnen bereiken. Sommigen vinden dat ik te persoonlijk word, maar ik vind persoonlijke aandacht juist goed. Ik geloof in wat ik doe.’ ■

Tekst: Sietske Arkenau

‘Kinderen groeien
nog en hebben
daarom vaak een
nieuwe prothese
nodig’

Kind zijn in Afghanistan

Het is erop of eronder voor de kinderen in Afghanistan. De wederopbouw is nog maar nauwelijks op gang gekomen, ook al is het Talibanbewind al ruim zes jaar geleden gevallen. Vooral in de zuidelijke provincies zorgen vuurgevechten, bombardementen en andere vormen van geweld dat de ontwikkeling van het land stagneert en soms zelfs terugvalt. Onlangs is de Nederlandse militaire missie verlengd, aangezien alles in Afghanistan nog (lang) niet in orde is.

De afgelopen zes jaar is er veel vooruitgang geboekt op het gebied van onderwijs, voeding en medische voorzieningen, maar tegelijkertijd →

Deze Hazara jongen vermaakt zich met een oude buitenband van een fiets. Kinderen worden creatief als ze geen speelgoed hebben. De jongen behoort tot een etnische minderheid in Afghanistan en woont met zijn familie in het afgelegen Ragshad, in de centrale provincie Bamyan.

Fotoreportage

→ wordt de opbouw tegengewerkt. Meisjesscholen worden aangevallen, docenten bedreigd en nog steeds is de sterfte onder jonge kinderen onvoorstelbaar hoog.

De kinderen van Afghanistan zijn de grootste slachtoffers van de voortdurende conflicten. Meer dan wie ook hebben zij er belang bij dat de rust eindelijk terugkeert. Hun toekomst en die van het land kan alleen verbeteren als de oorlog eindigt, de economie herstelt en jongens én meisjes weer goed onderwijs krijgen. Pas dan zal Afghanistan na ruim dertig jaar geweld eindelijk weer kunnen opbloeien.

Unicef helpt zoveel mogelijk om dit te bereiken. De kinderrechtenorganisatie steunt uiteenlopende projecten op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, sanitaire voorzieningen en re-integratie van voormalig kindsoldaten. In deze Unicef-fotoreportage is het dagelijks leven van Afghaanse kinderen in beeld gebracht.

Tekst: Sietske Arkenau Foto's: Shehzad Noorani

1. Na een bezoekje aan de nieuwe toiletten, die hier zijn geïnstalleerd met steun van Unicef, gaan twee leerlingen van de Bam Sarai School terug naar hun les. Onderweg vullen ze nog even hun waterkannen in de beek. Unicef hoeft geen waterpomp neer te zetten, want het water in de beek is glashelder en schoon. Het komt rechtstreeks van een gletsjer. Behalve met latrines heeft Unicef de school ook ondersteund met docententrainingen en onderwijsmateriaal. Veel van de leerlingen op deze school in de provincie Bamyam zijn afkomstig van de etnische Hazar minderheid, die onder het Talibanbewind zwaar werd gediscrimineerd.

2. Met kerosine maakt de 10-jarige Mohammed auto-onderdelen schoon, een smerige en gevaarlijke klus. Hij werkt zes dagen per week als hulpje in een garage in Herat en verdient daarmee 1 dollar. Het meeste geld besteedt hij in de hamam. Hij wast zich daar, want thuis is er geen stromend water. 'Mijn vader is verslaafd aan hasjiesj en slaat ons soms. Ook verkoopt hij vaak spullen uit ons huis. Ik wil zo graag naar school, maar ik moet werken. Ik haat hem.' Ongeveer dertig procent van de kinderen die naar de basisschool horen te gaan, werkt om het gezin te ondersteunen.

3. Bij de Sultan Razia Girls' High School in de stad Mazar-e-Sharif halen leerlingen drinkwater bij een pomp, die er dankzij Unicef staat. Onder het Talibanbewind diende het schoolgebouw als militaire basis. Na hun vertrek was de school zwaar beschadigd. Unicef heeft de wederopbouw ondersteund en heeft ook bijgedragen aan nieuwe sanitaire voorzieningen, schoolmaterialen en docentenopleidingen. Ondanks dat er in 2007 zes miljoen kinderen naar school gaan, zijn er ook problemen. In het zuiden worden (meisjes)scholen aangevallen en docenten en ouders bedreigd. Voor Afghanistan betekent dit stagnatie of zelfs achteruitgang van de ontwikkeling. Het aantal meisjes dat de middelbare school bezoekt neemt af.

4. Onder toezien oog van zijn leraar is de 15-jarige Noor Amad in de weer met een handzaag. Hij leert voor timmerman in een re-integratie- en rehabilitatiecentrum in Kandahar. De jarenlange oorlog zorgde ervoor dat de familie van Noor arm is geworden. Daardoor heeft Noor nooit eerder een vak kunnen leren. Ook heeft de oorlog mentaal een zware invloed op de jongen gehad. Hij raakte getraumatiseerd toen hij zijn neef verloor en zijn broer zwaar gewond raakte door een exploderende mijn. Op het centrum, dat wordt ondersteund door Unicef, kan hij gelukkig ook terecht voor psychosociale hulp.

5. Twee meisjes van de Afghaanse Hazara-minderheid lopen samen naar huis. Zij dragen schalen en huisraad op hun hoofd. Zij zijn op weg naar hun dorp Ragshad, in de provincie Bamyan. De wegen in dit afgelegen gebied zijn nog vaak zeer slecht. Zeker in de winter vormen de stenen paden en wegen een gevaar, omdat ze dan glad en slecht toegankelijk zijn. Jaarlijks raken er veel kinderen gewond of overlijden zelfs op weg naar school of huis.

Fotoreportage

Een vrouw is net bevallen in het Herat Maternity Hospital in de stad Herat. Het ziekenhuis behandelt dagelijks ruim vijftig zwangere vrouwen. Velen komen van ver, omdat er in hun omgeving gebrek aan goede gezondheidszorg is. Vaak moeten zij al vlak na de bevalling het ziekenhuis verlaten, omdat er te weinig bedden zijn. Met steun van Unicef is het ziekenhuis opgeknapt en zijn er nieuwe medische materialen en medicijnen aangeschaft. Ook krijgt de medische staf extra opleidingen. Volgens schattingen van Unicef stierven in 2006 dagelijks 900 kinderen onder de vijf jaar en overleden in 2005 iedere dag 60 vrouwen aan complicaties tijdens de zwangerschap of bevalling in Afghanistan.

